

Posudek vedoucího diplomové práce Ivany Jérlingové: Právo na informace

Moje letitá pedagogická praxe mne umožňuje učinit úvodem závěr, že mnohem lépe se píšou posudky na kvalifikační práce nekvalitní, špatné, nedostatečné. Zde postačí shrnout počet chyb a podle jejich množství a kvality práci ještě jak takž doporučit nebo poslat k přepracování. U těch, které jsou kvalitní, je situace posuzovatele horší. Je to přímo nerudovská otázka, co s tím, pokud nechceme zůstat na pouhém popisu obsahu práce.

Do této situace zahání diplomová práce kolegyně Jérlingové na téma práva na informace. Je to problematika permanentně aktuální, o čemž svědčí judikatura, která je nucena se k němu stále znovu vracet a řešit otázky, které přináší praxe.

Co bych na práci vyzvedl je snad poněkud paradoxně fakt, že diplomantka se méně věnuje rozboru normativního textu a větší důraz klade na „law in action“. O znění zákona a jeho ustanovení toho totiž bylo napsáno již mnoho, zajímavější je, jak právo na informace opravdu funguje, což se lze dozvědět jen z praxe, potažmo judikatury.

O tom, jak je práce strukturovaná a nakolik je původní, se lze seznat z její tištěné i elektronické verze a k tomu se tedy nemusím vyjadřovat.

Snad tedy dlužno předeslat, že jde o práci, respektující běžné standardy odborných děl, tedy citace literatury a pramenů, sc. judikatury a to nejen české. Je jich málo nebo dost?, odpověď je hamletovská, nicméně, kdy je přehled zcela vyčerpávající. Nepochybně by jí mohlo být v daném případě více zejména v páté kapitole, kde řada rozsudků krajských soudů je dostupná ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a na různých webových adresách /např. Otevřeno. cz/, které autorka pominula.

Určitě obsáhleji by mohlo být pojednáno o pojmu soukromí, stejně jako vymezení osobního údaje, kde absentuje např. extenzivní stanovisko, které zde zaujal Nejvyšší správní soud.

Nejasně vyznívá charakteristika Všeobecné deklarace lidských práv, kde není zcela zjevné, zda jde o právní akt čili nic /str. 15/.

Na str. 25 se autorka věnuje otázce budoucích rozhodnutí. Zde upozorňuji na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 107/2011-70, který se touto záležitostí věnoval.

Na str. 30 je zmíněna značně nepřesná legální definice/explicace pojmu informace. K tomu se sluší podotknout, že informace je vztah mezi dvěma nebo více subjekty a bez něho nepřichází pojmově v úvahu, kdežto zde je fakticky ztotožněna s nosičem.

Na str. 31 je konstatováno, že má být odkázáno na nezveřejněnou informaci, § 6 zákona však hovoří pouze o informaci zveřejněné.

Jakkoli se mi líbí, jak se autorka vypořádala s judikátem Ústavního soudu o komunistické minulosti soudců /str. 46 a následující/, nemohu si odpustit poznámku, že jde o nesprávný výklad zákona o ochraně osobních údajů, v němž jsou údaje o politických postojích řazeny mezi senzitivní osobní údaje.

Lze sumarizovat tak, že posuzovaná práce splňuje standardy kladené na tento druh kvalifikačních prací a doporučuji ji proto k obhajobě.

Doplňuji ještě, že práce vykazuje nulovou míru plagiátorství.

Při ní by diplomantka měla odpovědět tyto otázky: 1/ jak nazírá Nejvyšší správní soud na pojem osobní údaj; 2/ kde lze při aplikaci zák. č. 106/1999 Sb. subsidiárně použít správní řád.

Doc. JUDr. Pavel Mates CSc.

